

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

Παρακολούθησε μαθήματα σεναρίου στη σχολή του Ντέιβιντ Μάμετ στη Νέα Υόρκη.

Η δημοσιογράφος και συγγραφέας **Νάντια Δρακούλα** ζωγραφίζει τις ιδέες της πριν τις πληκτρολογήσει.

ΑΠΟ ΤΗΝ **Ερμ Βαρδάκη**

Δικηγόρος, δημοσιογράφος και συγγραφέας. Εάν έπρεπε να κρατήσετε μία ιδιότητα, ποια θα ήταν; «Δεν μου αρέσει να στριμώχνομαι σε κουτάκια ιδιοτήτων, για να είμαι ειλικρινής. Η πορεία μου μέχρι σήμερα δείχνει συνέπεια στην έκφραση, στη δημιουργία, στην παραγωγή. Αυτό μπαίνει σε μια ταυτότητα».

Μιλήστε μου για το νέο βιβλίο σας «Κάμπινγκ, Τρία παιδιά κι ένας σκύλος κατακτούν ένα νησί» (εκδόσεις Πατάκη) που κυκλοφόρησε προσφάτως. «Ηθελα να δημιουργήσω ένα έργο για παιδιά που να σχετίζεται με την έννοια της "αειφορίας". Η πρώτη ενόπια του βιβλίου ξεκίνησε αρχικά ως μουσικοθεατρική παράσταση στο Κέντρο Πολιτισμού Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος. Η περιπέτεια των παιδιών στο νησί είναι εμπνευσμένη από το αγαπημένο μου παιδικό βιβλίο, τη "Μυστηριώδη νήσο" του Ιουλιού Βερν. Στη συνέχεια το συζητήσαμε με τις εκδόσεις Πατάκη και γεννήθηκε το "Κάμπινγκ"».

Η αγάπη προς το περιβάλλον διδάσκεται; «Η αγάπη δεν διδάσκεται, προκύπτει. Η ζωτική σχέση μας με το περιβάλλον εστιάζεται, οπότε και διδάσκεται. Εκπαιδεύομαστε σε όλη μας τη ζωή. Στα θρανία, στα αμφιθέατρα, στα σπίτια μας, στις ταινίες που βλέπουμε, στα βιβλία που διαβάζουμε, στους φίλους που επιλέγουμε, στα πρότυπα που ακολουθούμε».

Τους τρεις ήρωές σας, την Αφροδίτη, τον Λέλο, την Μπιάνκα, αλλά και τον σκύλο τους, τον Μπελά, τους έχετε συναντήσει; «Ναι. Φέρουν όλοι τους χαρακτηριστικά και πληροφορίες από ανθρώπους (και ζώα) που έχω συναντήσει στη ζωή μου. Προσωπικότητες που με έχουν επηρεάσει. Σίγουρα κάπου ανάμεσά τους αναγνωρίζω και τη Νάντια. Όμως, από ένα σημείο και μετά, συμβαίνει κάτι μαγικό. Οι ήρωες ζωντανεύουν. Σου κάνουν παρέα και σου δείχνουν τον δρόμο τους».

Έχετε γράψει και θεατρικά έργα που αφορούν παιδιά και εφήβους. Γιατί σας εμπνέουν οι νεαρές ηλικίες; «Πέραν της γοητείας που κρύβουν η αθωότητα και η "αγριότητα" των παιδιών, με έλκει το παιχνίδι του συμβολισμού. Το "Κάμπινγκ", για παράδειγμα, είναι ένα παιδικό μυθιστόρημα μυστηρίου διανθισμένο με κωμικά στοιχεία, θάλασσα και ήλιο. Όμως σε μια δεύτερη ανάγνωση, διακρίνει κάποιος ένα βαθιά μελαγχολικό και ψυχαναλυτικό αφήγημα».

Στο «Σχοινάκι», το θεατρικό σας έργο που ανέβηκε από το Εθνικό Θέατρο, αποδομούσατε τον μύθο της Σταχτοπούτας. Αγαπάτε τα παραμύθια; «Φαίνεται ότι συνειδητά ή ασυνειδητά ο δημιουργός επαναλαμβάνει τα μοτίβα του. Εύχομαι να επαναλαμβάνω χωρίς να επαναλαμβάνομαι».

Παρακολούθησε μαθήματα σεναρίου στη σχολή του Ντέιβιντ Μάμετ στη Νέα Υόρκη. Τι θυμάστε πιο έντονα; «Ο Μάμετ μαζί με

τον Γουίλιαμ Μέισι, το 1985, ίδρυσαν το Atlantic Theater Company στη Νέα Υόρκη. Δεν τους έχω γνωρίσει από κοντά, όμως οι καθηγητές μας, που ήταν μαθητές τους, συχνά ανέφεραν διάφορες ιστορίες τους. Κάτι που έχω συγκρατήσει είναι η φράση "Μην περιμένεις να σου δώσει κάποιος δουλειά, δημιούργησέ την εσύ"».

Και πώς είναι η αίσθηση να βλέπετε τους ήρωές σας να παίρνουν σάρκα και οστά μέσα από τους ηθοποιούς; «Σύνθετη. Ενθουσιασμός, αγωνία, φιλαρέσκεια, αγάπη, αποστασιοποίηση...».

Ακολουθείτε κάποια τελετουργία όταν γράφετε; «Μου αρέσει να "σπίνω" το γραφείο μου. Το κάθε γραφείο μου. Να είναι τακτοποιημένο, με αγαπημένα αντικείμενα επάνω του. Κρατώ σημειώσεις με ξυλομπογιές, ζωγραφίζω τις ιδέες μου πριν τις πληκτρολογήσω. Γράφω πάντα με μουσική και ένα ποτήρι δροσερό νερό».

Ποιο είναι το επόμενο συγγραφικό σας βήμα; «Το σενάριο για μια ταινία μεγάλου μήκους».

Τι προσέχετε συνήθως όταν γνωρίζετε για πρώτη φορά έναν άνθρωπο; «Το πώς με κάνει να νιώθω».

Ποιο βιβλίο θα μαθαίνατε απέξω για να το σώσετε από την ανυπαρξία; «Ω, πόσο δύσκολη ερώτηση, αλήθεια. Τι να σας πω. Κάτι όμορφο και λιτό μάλλον. Το "Μονόγραμμα" του Οδυσσέα Ελύτη. Να λέω ψιθυριστά το "π" και το "ε"...». ●